

Elvíra

11/2024 – Kamil Kotrnetz

Poznámka:

Jedná se vůbec o první příběh zasazený do světa Ravenholdtu. Zároveň v té době první delší text po hodně dlouhé přestávce. Ač měla Elvíra původně sloužit jako úvodní kapitola pro samotnou knihu Ravenholdt, koncept a celá myšlenka se v průběhu psaní tak změnila, že povídka dále nezapadala, a z hlavního příběhu byla vyškrtnuta.

TA KRVELAČNÁ SVINĚ

Slýcháme to od vás odnepaměti. Že jsme paraziti. Že žijeme jen díky tomu, že z lidí sajeme krev. Ale kdo jste potom vy? Obyčejní lidé, kteří si denně pochutnávají na kravském mléku či pečeném vepřovém. Co z vás činí něco jiného, než jen průměrného parazita? Abyste věděli, náš druh tu byl v době, kdy vaši předci ještě stále lezli po stromech. Já třeba osobně nevidím žádný rozdíl mezi mnou a vámi. Všechno je to jen otázka lovce a kořisti. A právě tou jste pro mě vy.

Když už se ptáte, mám osobně za to, že naše doba slávy už pominula. Ale ještě tak před sto lety... Přitom ve vaší společnosti by se dal i dnes dělat skvělý byznys. Třeba Afrika. Kus země, kde je na denním pořádku nějaká epidemie nebo válka, je naprosto skvělý pro budování chaosu a rozmachu nového impéria. Pochopitelně nebýt toho, že je tam tak odporné horko a žhnoucí slunce. Musím se přiznat, že to v našich životech dokáže občas nepěkně zamíchat kartami. Afriku prostě raději necháme našim vzdáleným příbuzným, kteří se na tuto nepřízeň dokázali aklimatizovat. Nám vyhovuje přece jen trochu chladnější podnebí. Třeba střední Evropa nebo například stará dobrá Anglie... vlhko, temné kobky a ocelově šedé nebe. Jestli jde nějak popsat recept na naše přežití, pak je to právě toto. Toto – a pochopitelně galony sladké krve.

Oh. K ďasu. Vylejvám si tu svoje srdíčko a málem bych se zapomněla představit – i když na jménech si zase tak moc nepotrpíme. Dříve nebo později zjistíte, že život beze jména je mnohem snazší. Ale pokud vám to udělá radost, říkejte mi třeba Elvíra. To je pěkné jméno. Ale jinak na mě vy lidé křičíte všelijak. Že jsem krvelačná svině. A taky, že jsem mrcha a že mě zabijete. Pokud si mohu vybrat, preferovala bych přece jen v našem společném příběhu Elvíru. No. A co jsem zač? To už asi nejspíš tušíte.

Pokud to tak jde nazvat, přestěhovala jsem se do Ravenholdtu asi před týdnem. Město si žije svým pomalým tempem. Nezdá se, že by se lidé v parku s obavami otáčeli přes rameno a čekali, odkud na ně někdo vyskočí, aby je okradl, vysál, nebo jednoduše rovnou zbavil jejich zbytečného života. Městem líně protéká řeka Mud a tvoří meandry. Docela by mě zajímalo, jestli na zatravněných březích tráví společné večery zamilované páry. Už je to nějaký ten pátek, co jsem měla na večeri menu o dvou chodech. Ale teď na konci září bývají večery chladné. Budu si muset jednoduše počkat přes zimu, abych to zjistila.

Zatím jsem si našla skromné útočiště v odsvěceném kostele. Pozdně gotická stavba je v pěkném renovovaném stavu, ale mše se v něm už skoro dvě desítky let nedělají. Ono je vůbec zajímavé, jak vy, lidé, dáváte důraz na posmrtný život. Modlíte se k tomu vašemu Bohu, patrně v naivní myšlence, že když vás nespasí během života, najdete věčnou blaženost alespoň na onom světě. A nakonec se z vás stane národ heretiků a kostel nestrhnou jen proto, že se z něj za ty roky stala kulturní památka. Má to ale svoji výhodu. Stejně tak jako v desítkách jiných měst, je i kostel v Ravenholdtu přesně uprostřed historického jádra města. A z kostelní věže vidím svoji večeri doslova kam jen mé oko pohlédne.

Vaše krev tu má příjemnou zemitou chuť. Žádné prznění pálivými papričkami nebo sójovou omáčkou. Stará dobrá evropská kuchyně. Přesně tak, jak to mám ráda. Přesto se mezi vámi občas najde někdo velmi speciální.

DAVID

„Hele, vidím to na poslední pivo. Zítra je pátek a další absenci si jednoduše nemůžu dovolit.“ To byl on. David. Nedá se vysloveně tvrdit, že by nějakým způsobem vyčníval nad ostatními. Rozhodně to nebyl katalogový model, ale také se o něm nedalo říct, že je ošklivý. Z balíčku kancelářských sponek by obloukový reaktor docela určitě nepostavil, ale také se o něm nedalo vysloveně očekávat, že by byl hloupý. Vlastně když se to vezme kolem a kolem, pokud existuje žebříček průměrnosti, David byl někým, kdo mohl usilovat o první příčku dokonalé průměrnosti.

Mike objednal další rundu piva. „No samozřejmě, že poslední. Vždyť jsme šli přece jen na jedno,“ ušklíbl se a udusil v popelníku cigaretu. „Takže co? Myslíte to spolu nějak vážně?“

„Vážně. Hele, jsme spolu pět let. Poslední dva roky společně bydlíme. Já nevím. Není to přece jen moc brzy na to, posunout se trochu dále?“

„Jakože oba dva víme, jaká dokáže Margaret být, ale ber to z té druhé stránky. Pamatuješ si na Steva? No. Tamten. Spolužák ze základky. Už tehdy vestrej týpek, u kterého si byli úplně všichni jistí, že se ho bude jednou bát půlka Ravenholdtu.“

„Takovej pihovatej hajzl?“ přimhouřil oči David, zatímco si nevědomky hrál s pivním podtáckem.

„Jo, to je on.“

„Pamatuji...“

„Panstvo, už se to nese,“ přerušil Davida hostinský, který protančil na zaplněné zahrádce mezi stoly se dvěma sklenicemi piva.

„Jo. Pamatuji. Kradl mi svačiny.“

„No. Tak ten si nabalil v šestnácti nějakou buchtu, zbouchl ji a o dva roky později ho její rodiče donutili, aby si ji vzal.“

„Nekecej,“ probublal během upíjení piva David. „Tak Steve skončil v chomoutu?“

„Aby toho nebylo málo, manželka podědila podle všeho náuru po mamince a... prostě tchánovi v ulici říkají Šnuptychlíček. Musí ti být asi jasný, kdo v domácnosti nosí v trenýrkách koule.“

David v pŮllitru znovu zabublal. „Jestli na světě existuje nějaká spravedlnost, tak je to tohle. Takže říkáš, že ho dala do latě?“

„Jo. Je to takovej ten klasicej romanticej příběh, kdy si holka nabalí zlýho kluka, že ho jako napraví. A všichni se jí smějou, až do té chvíle, než si uvědomí, že ta zlá je v tom páru ona. No ale to je jedno. Chtěl jsem tím říct, jestli si myslíš, že to s Margaret může být horší?“

Davidovi probleskly hlavou vzpomínky na to, jak se s ním dva dny nebavila, protože zapomněl na výročí a jak mu málem udělala scénu jen proto, že se k němu měla kolegyně z práce poněkud přátelštěji, než je na kolegy v práci běžné. „Ne. Bude to úplně v pohodě.“

„Fajn. Tak na co čekáš?“

David se odmlčel. Pozoroval, jak se mezi procházejícími lidmi slunce připravuje ke spánku a noří se za obzor. „Máš pravdu. Prostě to udělám. Po výplatě koupím prsten a požádám ji o ruku.“

„To je můj kluk. A na to si připijeme. A něčím ostřejším!“

„No to ne. Víím, jak tohle připíjení končí. Hele, nech si to až jak to dopadne. Třeba tu budeme nakonec oba společně zapíjet žal. Co ty víš?“

Mike se pousmál. „Jsi zsranej posera, abys věděl. Jasně, že řekne ano. Copak na ni někde čeká někdo lepší?“

Dokonale průměrný David znejistěl. „Půjdu. Na to, že je všední den, tu sedím celkem dlouho.“

„A ke všemu dědkovatíš. Ještě před pár lety jsme propili celou noc, ty jsi se v sedm ráno zvedl od stolu, poupravil knoflíčky jako by se nic nedělo a celý den jsi lidem tvrdil, že tenhle divnej mastnej účes bez tvaru se prostě ted'ka nosí. Ale ted'?“

„Doma je Margaret a tak.“

„Zsranej Šnuptychlíček, abys věděl. Ale někteří to tak prostě potřebují.“ pobaveně rýpal do Davida Mike.

„Nech toho, nezměníš to. Neukecáš mě na další rundu.“

„No dobře, dobře. Tak se hnedka nečerti. Abys věděl, že jsme kamarádi, tak já ti ty dvě piva zaplatím a můžeš jít, aby na tebe Margaret nedej Bože nečekala v kuchyni s pohrabáčem.“

„Jak jsi šlechetný,“ prohodil David a probleskla mu hlavou vzpomínka, že mu Mike stále dluží peníze za útratu minulý týden, protože si zapomněl peněženku doma. „Tak já teda jdu.“

„Nechceš si vzít taxík? Přece jen, chtěl jsi být doma už před hodinou, než jsem tě neprozřetelně vytáhnul na jedno.“

„Hele. Asi si potřebuju trochu vyčistit hlavu. Koneckonců, domů přijdu už tak jako tak pozdě.“

„No, jak myslíš, ale v tom případě sis se mnou mohl dát na vyčištění hlavy ještě jedno pivo a pak nasednout do taxíku...“

David za ním mávnul rukou, natáhl si kabát a vymotal se z uličky natěsno seřazeného zahradního nábytku. Když projde centrem Ravenholdtu, domů to má sotva deset minut svižné chůze. „Taxík... No to určitě,“ zamířil přes most nad řekou Mud do staré části města.

ELVÍRA

Abyste věděli, o našem druhu se šíří plno povídaček. Že prý sajeme jen v noci. Že nás slunce a horko zabíjí. Nic z toho není pravda. Jen je prostě z pragmatického hlediska snazší zakousnout se do nic netušící oběti během spánku než ji nahánět po parku. Noc patří šelmám a den zase vám. To vy se nás pokoušíte zabít především během dne, protože správně tušíte, že v noci nemáte šanci.

Hele, čistě mezi námi, je fajn, že si do oken věšíte cinglárka. Klidně si zapalujte i ty svoje svíčky a namlouvejte si, že to funguje. Třeba taková doutnající šalvěj. No jen si ten barák pořádně vykuřte, a hlavně nezapomeňte nechat otevřené okno. Nebo třeba česnek. Ten na nás přes všechny ty příběhy a mýty nefunguje vůbec. Jasně. Klidně se s ním potřete, když vám to udělá radost. Připouštím, že aroma česneku rozhodně v jídle nepreferuji, ale když není k dispozici nic lepšího, raději kousnu nějakého toho česnekem namořeného zemědělce, než se potupně přisát třeba ke krávě nebo nějakému jinému dobytku. Říkám vám to proto, že nám tím jen znepríjemňujete život. Rozhodně to ale pro vás bohužel není nic, co by vás ochránilo. Prostě jste tu s námi a jste v našem potravním řetězci. A že se o nás ve společnosti moc nemluví, vnímám vlastně jako plus. Je zbytečné rozdmýchávat mezi stádem zbytečnou paniku.

A když už tu mluvíme o večeři, slunce je už téměř utopené za horizontem. Je ten správný čas začít se dívat po něčem k snědku. Na rohu stojí fast food. Vždycky jsem to vnímala tak trochu ironicky, protože tohle ‘rychlé jídlo’ se pohybuje obvykle až neuvěřitelně pomalu. Navíc prokousnout kůži je jedna věc. Ale prokousnout kůži a tukovou vrstvu... brrr. A když už konečně dosáhnete na žílu... No, co vám budu. Zlatej česnek. Pokud vám jde o vlastní zdraví, fast food jednoduše nevyhledáváte. To už by muselo jít opravdu do tuhýho. Ale je to zase odpověď na otázku, proč je na tom naše populace v Americe tak bídň. Jsou prostě místa na planetě, kde se dá poměrně solidně žít. A jsou místa, kde se přežít nedá. A pak tu máme vegany a všechnu tu chásku se zdravou výživou, kterou zdeformovala společnost. Jakože ano. Jsou to chodící billboardy na zdravou výživu. Přesto je to jako sát králíka, když už se vám nějaký dostane do spárů.

Ravenholdt je naštěstí tím místem, kde se dá díky poměrně barvitému jídelníčku přežívat velmi dobře. Najdete tu jak mladé ročníky, tak i ty... archivní. Osobně tedy upřednostňuji oběti mezi dvaceti a třiceti roky. A když už se tedy ptáte, většinou je mi jedno, jestli je to ženská nebo chlap. Já chápu, že se do toho snažíte namontovat ten podtón sexuality a napětí,

ale ono je to opravdu většinou hlavně o potřebě se najíst. Na stránku druhou, pokud vám to vaši situaci nějak ulehčí, klidně si o tom fantazírujte a pište erotické knížky.

A tohle je sakra kdo?

DAVID

Ted' tady kolem hodinářství doprava, pak kolem starého kostela rovně, přejít parkoviště obchodáku a dlouhou alejí až domů. Když si pospíším, budu doma před devátou. Jako ne, že by byla Margaret vyslovené megera. To zase ne. Ale jednoduše měla svoje chvíly, kdy bylo radno jednoduše nepřicházet jí na oči a počkat, až se mraky rozeženou samy. Ostatně pevně doufám, že dnešní den není tím dnem. Žádné společné plány jsme neměli, na telefonu mě zatím nebombardovala ani zprávou, natož aby volala... bude to dobrý.

Tak proč jsem sakra tak neklidný? Už nějakou tu chvíli mám pocit, že je něco v nepořádku. Ten pocit ve mně sílí, i když jej nedokážu pojmenovat.

Škubnul jsem s sebou a otočil se na patě. Nikoho za sebou ale nevidím. Pokud byl tím neodbytným vnitřním neklidem pocit, že mě někdo sleduje a pálí mi pohledem díru do zad, právě se rozplynul v neopodstatněné nic. Nikdo podezřelý tam nestál. Krom skupinky Japonců, kteří si za mnou zuřivě fotili kostel, tam nikdo nebyl. Ale Japonci si zuřivě fotí doslova cokoliv, aby měli důkaz, že se podívali do Evropy. Asi už fantazíruji...

A co když ne? Co když mě někdo doopravdy sleduje? A co kdybych se tady schoval za roh obchodáku a počkal, jestli za mnou nikdo nejde? Nebudu lidem pro smích? Ale ne. Proč bych měl? Budu prostě jeden z těch, co na někoho čekají před obchodem, protože se jim nechce courat po obchodáku.

No, jak jinak. Pochopitelně vypadám jako někdo, kdo by se mohl rozdělit o cígo. Vysvětlil jsem otropovi, že žádné nemám, protože nekouřím a že tu jen tak čekám. Změřil si mě pohledem, pak zakroutil hlavou a šel loudit dále za někým, kdo už v puse cigaretu měl. Po chvíli se kolem mě vracel. Jako by mimoděk přede mnou popotáhnul. Patrně proto, aby mi sdělil, že v tomhle zlém světě jsou stále lidé, kteří se s vámi rozdělí i bez toho, aby vám museli lhát o tom, že žádnou cigaretu nemají. Rozhodně se nedá říct, že by oním pronásledovatelem byl právě pán ve středních letech, který většinu svého denního cyklu tráví s lahví levné vodky a žebráním cigaret. Stejně jako zaměstnanci obchodáku se časem i bezdomovci stávají jakýmsi inventářem a nedokážete si návštěvu představit bez toho, aby vám všímavý otrhanec nenabídl, že prázdný vozík vrátí místo vás, oželíte-li v něm vloženého bůra. A zrovna tohoto si poměrně barvitě vybavuji. Je nesmysl, aby mě právě on z nějakého důvodu sledoval. A nikdo jiný tu po mně nepřišel.

Davide, ty starý paranoidní blázne... Možná by ses měl místo fantazírování vydat domů dříve, než první zpráva nebo telefonát skutečně přijde. Tak šup. Smráká se a domů to už máš jen nějaké tři čtyři minuty.

Alej ozářily dva pásy světel vedoucích do ztracena. Tam někde vepředu se nachází i můj byt. Oproti historickému centru je tu podstatně větší klid. Nejen během dne, ale zejména v noci. Dbá se tu na dobré sousedské zvyky a mravy. Každý ví, že pokud nechce být v ulici za 'toho' neoblíbeného, měl by se podle toho chovat. Je to poměrně jednoduchý koncept, který překvapivě funguje. Když se omezíme na obvyklé hašteření – například když někomu čouhá nechtěná větev přes plot nebo že něčí pes štěká více, než se na slušného psa sluší a patří – je naše ulice zajímavým ekosystém maloměsta, který si žije svým vlastním životem.

Přes všechny životní jistoty tohoto sousedství, kde rozhodně jednou nebudete mít strach vychovávat dítě, se však znovu přikradl pocit, že mě někdo sleduje. Zprvu jsem si toho nevšímal, ale nevědomky jsem zrychloval krok, až jsem přešel do mírného poklusu. Co se to tady k čertu děje? Přeskočilo mi? Co když mě opravdu někdo sleduje? Opět jsem se prudce otočil, ale podle očekávání jsem ani tentokrát nikoho neviděl. No nic. Čas, který jsem ztratil zevlováním před obchodem, teď doženu útekem domů. Copak jsem blázen? Možná ano, ale je lepší být živým bláznem než mrtvým hrdinou. Ostatně hrdinů jsou plné hřbitovy.

Kousek ode mě dopadl na zem poklop popelnice a zavřískala kočka. Tak a dost. Těch pár desítek metrů už prostě doběhnu. Doklopýtal jsem po schodech ke vstupním dveřím a sahám po klíčích. Do prdele. Kde jsou? Vždyť tu... a druhá kapsa. Spásně vytahuji svazek a v šeru se snažím najít ten správný klíč. Proč to... No jistě. Musím si ty klíče nějak označit. Ten od sklepa se mi stále plete. Tenhle je to.

Klíče mi vypadly z ruky a svým řinčením protrhly hrobové ticho. Na chvíli jsem se zastavil a poslouchal, co se bude dít. Z postranní uličky se právě vyvalila trojice vzájemně se podpírajících mladíků ve značně podroušeném stavu. „No. Co ti budu. Prostě to hráli na hovno, protože to bylo zaplacený. To dá rozum. A tamten. Viděls, jak to píská?“ vysvětloval ten úplně nalevo, divoce při tom prostředním gestikuloval před obličejem a ten úplně napravo mu dával zapravdu, zatímco si hluboce přihnul z láhve. Trojice samozvaných sportovních komentátorů se přibližovala. Pak se ozvalo žuchnutí a spustil se alarm auta společně se sprškou nadávek a obviňování, kdo z nich neudržel rovnováhu. Nedá se slovy vysvětlit, jakou radost jsem měl z toho, že mě výtržníci zachránili před smrtí. Dost možná imaginární, ale teoreticky opravdovou.

ELVÍRA

Tohle je trochu k vzteku. Užž jsem ho měla, a pak takové nepěkné vyrušení. Kdo to vlastně je? Takovejch jsem měla tucty, a přesto mě to k němu podivně táhne. Mohla jsem si pohodlně smlsnout na někom v centru a namísto toho pronásleduji náhodného chlápka bůhvíkam. Je to ta jeho vůně? Musí to být... Krucinál. A navíc ten hlad.

Nejsem si úplně jistá, jestli chápete, co je to skutečný hlad. Ne ten běžný, kdy vám prostě kručí v žaludku, tak jednoduše otevřete ledničku a zalepíte to nějakým tím buřtem. Myslím tím šírající hlad, kdy cítíte, jak vás každou minutu opouštějí síly, a zároveň se ve vás probouzí predátorská zuřivost pít krev a utěšit svoje potřeby. Žízeň, jakou neutišíte ani oceánem vody.

Nic, co byste si dokázali představit. Ravenholdt je po setmění podstatně mrtvější místo než během dne. Je vhodné si vyhlédnout nějakou oběť hned při soumraku. Vždy je přitom dobré mít v záloze nějaký ten plán B. Místo, kam se budete vracet, když vše selže a vy se budete potřebovat nasytit. Napít, ale ne vypít. To je důležité pravidlo. Navíc příliš mnoho kousanců na jednom těle zvyšuje pozornost jak okolí, tak i samotné oběti, která nutně nemusí mít povědomí o tom, že se na ní po večerech přiživujete. Nikoho takového jsem ale pochopitelně v Ravenholdtu zatím neměla. To máte několik dnů na rozkoukání se a nalezení útočiště... ačkoliv tedy cestujeme obvykle poměrně nalehko.

Tohle by ale přece nemělo být nic složitého. Někaký noční život tu bude v okolí jistě bujet. U vás lidí stačí jít jednoduše za hlukem a za světlem, abyste měli jistotu, že je tam živo. No ovšem. I v Ravenholdtu bují kriminalita a nemravnost. Vykřičený dům jako z učebnice pro jeptišky. Červeně nasvícená fasáda domu, která je pro jistotu křiklavě červená – snad proto, aby puritáni i během dne věděli, kde to jednoduše žije. V oknech se houpe červená lucerna a v dáli slyším tlumený dusot melodie kankánu, kterou někoho bůhvíproč napadlo zremixovat a zrychlit. Něco, na co kurtizány docela možná ještě zvládnou tancovat, ale docela určitě se to neobejde bez toho, aby odkopnutá bota neskončila v ústech někoho přihlížejícího.

Docela určitě si ale vystačím s něčím venku. Uvnitř je na mě přece jen trochu moc rušno. Tak copak to tu máme? Pán zvracející do kanálu bude mít docela určitě zajímavý buket, ale nedá se říct, že exotické příchutě jsou něco, co bych dnes večer měla náladu zkoušet.

Pak je tu někdo, koho madam – v příliš vysokém věku na to, aby se aktivně starala o potěšení návštěvníků – pozdravila slovy „Ale kohopak nám to dnes večer čerti nesou, pane starosto.“ To by mohla být poměrně dobrá partie, ale panáček se pokoušel působit co nejméně nápadným dojmem a zaplul do budovy. Každopádně jej rudě zbarvená mlha a nadšený pískot slečen spolkly příliš rychle na to, abych byla schopná zapůsobit svými kouzly.

No dobře. A kdopak nám to tady postává v postranní uličce u kontejneru? Leopardí legíny a kruhy v uších, ve kterých by mohli cvičit gymnasti, se už nějaký ten pátek nenosí, ale to stejné by se dalo říct i o účesu, který připomíná kopec šlehačky, do kterého někdo vší silou fouknul. Až na tu barvu. Je to červená nebo rezavá? V tom červeném neonu to nejde rozeznat. Jako ne, že by na tom záleželo.

Tak tedy nazdar kočička. Při troše štěstí dneska večer budu tvým prvním klientem. Hezky se uvolni. Maličko to štípne. Ale neměj obavy. Bude se ti to líbit úplně stejně jako mně.

DAVID

„Povídám ti, že tam venku po mně jednoduše něco šlo!“

„Povídám ti, dejchni na mě,“ zopakovala už potřetí Margaret.

„Ze dvou piv se nenametu, měj rozum.“

„A byly to jen piva, ano?“ zahrála na citlivou notu akceptovaného, ale ne schvalovaného přátelství Davida a Mika. Moc dobře věděla, že Mike nezůstal pouze u balení vlastních cigaret, protože prý co si sám uděláš, chutná nejlépe. Měla určité tušení, že do papírků jde zabalit ledacos, a byla si téměř jistá, že ať je to, co je to, tabák smrdí jinak.

„Cigarety jsem kouřil jen vlastní. Přísahám!“

„Takže nám tu na předměstí Ravenholdtu řadí co? Sériový vrah? Jen se rozhodl, že jeho první oběť budeš ty, a ke všemu je tak neobratný, že se tě pokusil zabít vystrašením?“

„Mohla bys laskavě přestat být sarkastická?“ odpověděl David. Nesnášel, když se pokoušela být sarkastická, protože když byla naštvaná, šlo jí to mnohem lépe než jemu. „Já to nedokážu pojmenovat. Kdybych věděl, kdo nebo co to bylo, popsal bych ti to.“

„Gratuluji. V tom případě jsi se dnes stal naprosto průměrnou ženou. Taky nás zatím většinou v parku nikdo nepřepadl, ale možná bys měl pro všechny případy začít nosit u sebe tohle.“ Margaret zkušeně zahrabala v kabelce, nahmátla třetí kapsu vlevo, zabořila dlaň do dna a vytáhla malou lahvičku.

„Parf...“

„Pepřák, blbečku.“

„A to mám jako...“

„Ne, to necákáš na sebe jako repelent, ale na někoho, kdo by na tebe chtěl zaútočit,“ předběhla další hloupou otázku Margaret a přistihla se při tom, že vlastně netuší, jestli by dotaz byl míněn vážně, nebo jen jako pokus nabourat její rozpoložení emočního ledovce. Protože ona přece naštvaná je. Když mu nedá najevo, že ožralej se domů nechodí, začne si myslet, že je to takhle v pořádku – a co potom? Kdyby alespoň nelhal a nevymýšlel si. Má se k tomu postavit jako chlap, omluvit se, že se zlí, jak zákon káže a slíbit, že už to neudělá. Ale to ne. Po ulicích ho prohání monstra.

„Já si popravdě nejsem úplně jistej, jestli by ‘to’ zastavil pepřák.“

„A myslíš si, že tě tam venku naháněl vlkodlak? Protože na toho by to mohlo dost možná zabrat.“

David byl ve slepé uličce. Moc dobře si uvědomoval, že jeho tvrzení nemá dostatečně pádný důvod k tomu, aby volal na policii. Hladina sarkasmu Margaret se navíc dostávala do bodu varu, kdy se musel sám přemáhat, aby se nezačal smát. „Nebo budu chodit domů před setměním, když mám ze tmy strach. No ne?“

„No vidíš to. Já jsem si byla skoro jistá, že to pochopíš. Ale večeri dostaneš studenou. Ne, že by už jednou teplá nebyla. Ale ty víš, kdy slušní kluci chodí domů. Jestli chceš, ohřej si to znovu.“

ELVÍRA

Nedá se asi úplně říct, že by plán B naplnil očekávání. Z ženské krev tekla proudem. O tom žádná. Jen měla takovou... pachutí. Hořká? To ani ne. Rakovina to nebyla, s tou už jsem měla taky tu čest a tohle chutnalo jinak. Tohle bylo tak nějak kyselé. Rozhodně by si měla promluvit se svým doktorem, ačkoliv pro ni je to teď už pravděpodobně zbytečné. Ví to? Těžko říct. Třeba to alespoň tuší.

Na chvíli mě neznámá zasytila, ale co dál? Bloumání nočním Ravenholdtem mě přivedlo zpět před jeho byt. Proč tu zase jsem? Co mě k němu tak přitahuje? Vždyť přece... není v tom nic sexuálního a tak. Nebo že by? Tohle nechápu. Je to snad posedlost? Stojím tu před barákem už skoro půl hodiny a stále zírám na jeho okna.

Je to třípatrový obytný dům. Levá strana sousedí s něčím, co by při troše představivosti a dobré vůle mohl být dvorek. Zed' je zde hustě porostlá břečťanem, který se plazí nahoru až ke krovu. Ze zelené stěny tu a tam kouká parapet, který napovídá, že by se tam někde mohlo nacházet okno. V každém případě by nemělo být nijak složité, dostat se nahoru.

Stále nejistě přešlapuji. Víím, že jsou jednoduše akce, které by se neměly uspěchat. Tím spíše, když se někomu chystám vlézt do bytu, kde to neznám. V tomto směru je otevřené prostranství a příhodně umístěné houští mnohem snazší záležitost. Hlad je ale silnější než já.

Cítím ho. Jeho vůně je téměř hmatatelná. Toužím se zakousnout do jeho tkáně a sát. Hodovat, jako by nebylo dalšího rána. Vychutnávat si každický doušek jeho teplé sladké krve, která do mě bude nezadržitelně proudit. A do toho všeho se vkrádá znovu neukojitelná žízeň. Proklatě.

Nenápadně jsem se přiblížila k jeho domu. Mistrně proletěla kolem pouliční lampy a skryla se za okenním parapetem. Někde v sousedství zaštěkal pes. Ztuhla jsem a na okamžik se pokoušela být neviditelná. Nějaký uvědomělý majitel psa ale okřikl. Přece nebude slušné susedy v noci budit ze spravedlivého spánku. Noc se znovu ponořila do ticha.

Naplňuje mě očekávání... Je to tak! Teplá podzimní noc obyvatele donutila nechat otevřené okno. No to je snad téměř jako pozvání. Během okamžiku jsem v koupelně sousedící s ložnicí. Ach ano. Leží tam. Vedle něj ještě nějaká vyzáblá ženská. Mé oči planou ale jen pro něj. Leží tam, oddychuje a čeká na mě, až se přivinu k jeho šíji. Mezi mnou a doušky slastné tekutiny leží jen on... Už jen tak dva metry. Jen nic nepokazit. Jsem přímo nad ním a pozoruji jeho tepající žílu. O, blaženosti... konečně jsem u tebe. Teď hezky potich...

PLESK

„Krucinál, Margaret, tys nezavřela okna? Je to tu samej komár!“